

The United States of Europe, monetarismen og det store forbillede, USA!

The United States of Europe, monetarismen og forbilledet USA.....	1
En dag i Europa.....	1
Planen.....	3
Olsenbanden.....	4
Skatten.....	5
Afsløringen	5
Monetarisme, hvad er det?.....	7
Lidt historisk sammenhæng	7
Bobleøkonomiens afkog	7
En sællert	8
Krisernes krise	10
Pengene er nøglen, men ikke til fællesskabet!.....	11
Det sande folk	13

En dag i Europa

I ly af larmen omkring valget af ny formand for partiet SF deltog den afgående formand, Villy Søvndal, i et møde i Warszawa d. 17/9 2012¹. Det var et møde, der kan ses som et af de mere afgørende tiltag i retning af realiseringen af et føderalt Europa, noget som det tidligere mere EU-kritiske parti heller ikke ønskede at fokusere på i offentligheden.

¹ http://internacional.elpais.com/internacional/2012/09/18/actualidad/1347994559_151725.html

Villy Søvndal var en af elleve medunderskrivende på et af de mere ambitiøse dokumenter bag udviklingen af det europæiske samarbejde hen mod føderationen, De forenede europæiske stater, USE.

Mandag d. 17/9 2012, 40 år efter folkeafstemningen om dansk tilslutning til EF, skrev Søvndal således under på et dokument, der nu er overladt til EU-kommissionen, kommissionsformand Emanuel Barroso, og formanden for det europæiske råd, Herman Von Rompuy.

Hændelsen blev omhyggeligt fortrængt fra de danske mediers brugerflade, på trods af den gennemgribende betydning det vil få for det lille nordeuropæiske kongedømmes konstitution.

Det underskrevne forslag fremstilles i den internationale presse som et nødvendigt forsøg på at finde en løsning på finanskrisen og de generelle økonomiske og sociale problemer, som den europæiske og globale udvikling har ført til.

Den meget omtalte krise, dvs. alle de problemer som liberaliseringen og dyrkelsen af det fri marked har ført med sig, bliver brugt som begrundelsen for at indskrænke de nationale demokratiers magt. Folkenes selvbestemmelse nedlægges således på nationalt plan til fordel for forsøget på at skabe en monetær og monetaristisk pendant til USA. Markedet tilbedes og stilles frit med konsekvenser, der skrider til himlen, men anses af ideologiske grunde for at være løsningen på alverdens problemer, uanset hvor indlysende let det er at forklare, hvordan det netop er markedsmekanismerne og troen på dem der har afstukket den direkte vej mod al elendigheden.

Planen

Intentionen bag dokumentet af d. 17/9 2012 retter sig mod forsøget på at realisere et USE; The United States of Europe.

Det drejer sig om:

- at indføre en føderal skat på europæisk plan,
- at institutionalisere en fælles europæisk finanspolitik, realisere finansunionen, som finanspagten kun er forløber for,
- at indføre den europæiske bankunion,
- at gøre det muligt, at lade politiske spørgsmål på europæisk føderalt plan afgøre af kvalificeret flertal i parlamentet², (med undtagelse af beslutninger om inddragelse af nye medlemslande),
- at reducere antallet af kommissærer til 12, hvor der nu er 27,
- at indføre direkte valg af fælles europæisk præsident,
- at indføre fælles udenrigspolitik, (fælles forsvar?),
- at muliggøre finansiering af unionens finanser med udstedelse af EU-obligationer, dvs. ved at give ECB beføjelser på linie med den amerikanske FED.

Resultatet af mødet, forslaget som Danmark støtter med Villy Søvndals underskrift, har ikke været nævnt i den danske dagspresse (så vidt vides, red.).

Når man tager i betragtning, hvor omfattende forslaget er og hvor fundamental betydning det har i forhold til spørgsmålet om dansk national suverænitet, og hvor eksplicit den danske regering slutter op om initiativet, så må man sige det som det er:

DEN DANSKE DAGSPRESSE AFSLØRER SAMMEN MED DE FOLKEVALGTE SINE FØDERALE INTENTIONER PÅ EUROPÆISK PLAN OG UNDLADER SYSTEMATISK AT INFORMERE BEFOLKNINGEN OM DEN DANSKE DELTAGELSE OG AGEREN PÅ EU-PLAN PÅ OMRÅDET, UANSET AT DER ER TALE OM NOGET, DER TANGERER DE MEST OMFATTENDE FORANDRINGER AF DEN DANSKE STATS FORFATNING NOGEN SINDE.

Intentionen og systematikken på medier og politikeres side falder i overensstemmelse med det, der har karakteriseret integrationsprocessen over de sidste 40 år her til lands.

Hvad folket ikke ved, om det medier og politikere vil, det har folket ikke ondt af!

Det er dybt udemokratisk og kan ikke karakteriseres som legitim adfærd på nogen måde. Politikere og medier er således en skændsel for det demokrati, man taler så meget om.

² Om initiativretten fortsat eksklusivt tilhører kommissionen med hensyn til det at komme med lovforslag, det vides ikke.

Politikere og medier har systematisk undladt at fortælle befolkningen om, hvilke motiver og hvilke endemål der har figureret som destination for udviklingsprocessen og integrationen i de overnationale samfundsstrukturer på EU-plan lige siden planerne for alvor begyndte at tage form i 1980'erne og tidligere.

Noget af det mere spektakulære og sigende for denne sære form for formynderi i forhold til befolkningen kom til udtryk med den daværende statsministers udtalelser i 1988, hvor han bad danskerne om at stemme ja til Unionen, under et højtideligt løfte om, at hvis bare man stemte ja til unionen, så ville den være sten død. Citat af Poul Schlütter: "Hvis i stemmer ja (til unionen) på mandag, så er unionen sten død".

Adskillige gange har politikere og medier bedt danskerne om at stemme ja til forskellige integrationstiltag under næsten lige så højtidelige løfter om, at bare man gav sit ja, så ville det virke som et nej til det som politikeren udmærket vidste, at folket ikke ville have. Således fik politikerne deres ja, der selvfølgelig ikke virkede som et nej til yderligere union.

Løgne, fortællinger, propaganda, spin, kun politiske udtalelser (hverken sande eller falske udsagn) har været dagens orden her til lands, hver gang EU-stoffet er blevet behandlet. Det burde ikke være muligt at skildre dette uværdige forløb med noget der bare minder om respekt. Ingen ironiserende parodi når her op på højde med virkelighedens absurditet.

Olsenbanden

Initiativer på alle politiske niveauer er blevet dikteret af en bestemt økonomisk, kommerciel og politisk rationalitet. Der er meget store interesser på spil her, der prøver på at fremstille sig selv, som om de var identiske med almenhedens, dvs. alle andres. Disse interesser overlader ingen ting til tilfældighederne, og de spiller ikke med åbne kort. Kun den rene Egon Olsenbanderetorik virker på højde med virkeligheden her.

Kommunalreformen skal fx ses som en forberedende deløvelse i bevægelsen hen mod den føderale EU-stat, EU-skat, der nu nævnes eksplicit i papiret fra Warszawa.

Den danske stat tænkes reduceret til en delstat i det føderale forbund af europæiske delstater, på samme måde som de tyske delstater i dag er länder i den tyske forbundsrepublik. Man har i de ledende kredse længe været klar over, at kommunalreformen, hvor regionerne blev nedlagt her til lands, var forberedelsen til reduktionen af staterne til det der var på niveau med amterne før kommunalreformen. Fire beskatningsniveauer ville være for meget, altså EU-skat, statskat, amtsskat (regionskat) og kommunalskat. Derfor måtte man nedlægge et af niveauerne på et lavere trin, for at give plads til et nyt overnationalt, hvilket så blev amterne, der blev til regionerne uden ret til selvstændig skatteopkrævning.

Skatten

Den kommende skattebillet vil for de danske EU-borgere således indeholde tre niveauer:

1) Forbundsrepublikken USE vil kræve skat til dækning af fælles forsvar, udenrigspolitik, skattevæsen, retsvæsen, parlamenter og andre fælleseuropæiske politikområder, det er USE-skatten.

2) Den danske nationalstats ressortområder vil være lidt sværere at få øje på. Men sundhedsområdet og det der tidligere hørte ind under amterne, vil tilfalde den danske stat at finansiere og kræve skat ind til. Det vil blive noget af det, den danske region skal kræve skat ind til.

3) Kommunerne, vil stort set bevare de nuværende opgaver. Altså vil kommunalskatten blive bevaret, som den er i dag.

Man må gå ud fra, at kirkeskatten fjernes, fordi det jo også er helt uhørt at man har en national religion i en europæisk region.

Danmark har officielt ikke opgivet sin egen mønt endnu. Dvs. den reelle og konkrete pengepolitik og statens finanspolitik er godt nok dikteret af den europæiske pengepolitik, som man har besluttet sig for at følge. Men i fremtiden vil danskerne blive bedt om at opgive kronen, også officielt. Det er blot et spørgsmål om, hvor mange gange folket skal spørges, før det har givet det svar, som unionen kræver.

Det første direkte valg af europæisk præsident vil blive den anledning, hvor danskerne kommer til at forstå, at nationen er nedlagt, også selv om det faktisk skete op gennem 1980'erne og i begyndelsen af 1990'erne.

Nu kunne man måske tro, at en mere adækvat og dækkende forståelse for udviklingens sande karakter findes hos nogle af de kredse, de særinteresser, som Egon Olsen refererede til i sit eget univers. Men man skal nok ikke tro, at selv de stærkeste kræfter er så meget mere kloge, end befolkningerne. De er blot offer for en retorik og en korpsånd, der udgør sit eget største problem i forhold til de udfordringer, der handler om at komme på højde med sig selv i kognitiv forstand.

Afsløringen

Forståelsen for det pengeøkonomiske system, det tilbedte smertens barn – der har skabt alle de problemer, der nu bliver brugt som undskyldningen for at indføre det monetaristiske diktatur, og pakke det ind i demokratisk medbestemmelse på føderalt plan – er også fraværende hos dem, der sætter den politiske dagsorden. Man tænker økonomisk, hvorfor man ikke forstår økonomien. Man overgiver sig til det, der beskrives som en højere form for nødvendighed i et og alt uden blik for hvor fundamentalt markedet, det tilbedte, hviler i netop de sociale formelle strukturer, som man hele tiden bruger for at redde et (frit) marked, der har vist, at det ikke kan gå selv med alle de problemer, man nu forsøger på at løse ved at nedlægge staterne. Årsags- virkningsrelationerne er pudsigt omvendte i de troendes

kognitive konstitution. Lige som man i det hele taget må være en fremmed i denne verden for at forstå den.

Man forstår ikke økonomien i de kredse, der har indstiftet den som sit sakrale område, fordi videnskaben om økonomien er gået under for den meget bestemte form for økonomisk rationalitet, der dikterer den politisk sociale selvbeskrivelse i de uslagsgivende funktioner på nationalt og globalt plan. Videnskaben er ikke selvopofrende nok, den er alt for profan for de troende markedsfundamentalister. Den insisterer på viden, hvor fundamentalisterne forlanger underkastelse, bødøvelser og blind tro.

Den manglende oplysning og videnskabelige forståelse for udviklingen er del af forklaringen på de ulykker, der nu bruges som undskyldning for fortsat at nedbryde de mere velfungerende lokalsamfund, livsgrundlaget i naturen, klima, biosfære osv. rundt om på europæisk og globalt plan.

Den kvalificerede kritik af den herskende markedsfundamentalisme har ingen plads i de selvudråbte demokratier med deres frie marked og andre helligheder. Forgudelsen og tilbedelsen af markedet er del af de mekanismer, som er roden til problemerne. Og man har ualmindeligt svært ved at tro det, som for længst er kvalificeret som viden. Deri består afsløringen for den autonome iagttagelse.

Det er langt fra sikkert, at der er tale om en gennemgående konspiration eller noget bevidst forsøg på at føre folk bag lyset. Den manglende information af folket kan udmærket skyldes en slags ubevidst indre censur i de kredse, hvor man godt ved, hvad det er folket vil høre og hvad det ikke vil høre. Et eller andet sted føler medieverdenen og politikerne vel, at man selv bedst ved, og at folket slet ikke er modent til at modtage det "ædle budskab" endnu. Hvornår folket så er modent, ja det ved man så ikke, men skubber det lidt foran sig, lige som man i det hele taget gør alt, hvad der er muligt, for at styrke sig selv i sin overbevisning, tro. Og, som det fremgår af enhver demokratisk nytårstale, så er enhver pr. definition ophøjet til status af at være sin egen højeste smagsdommer i et markedsfundamentalistisk og stærkt troende samfund à la Anders Fogh Rasmussens minimalstat. Intet overlades til videnskaben. Heller ikke sandheden om de troendes realitet.

Den højere tro på projektet er måske funderet i en uarticuleret kollektiv massehypnose, der også står i vejen for de helt elementære former for kvalificeret forståelse for udviklingen.

Noget af det, der skygger for forståelsen for den økonomiske udvikling, er selve den økonomiske rationalitet, der tilmed pakker sig ind i forskellige ideologiske retninger, som fx marxisme, keynesianisme og monetarisme, for nu at nævne nogle af de større af slagsen, der har været og/eller stadig er fremtrædende eller ligefrem dominerende i den demokratiske pseudodebat.

Monetarisme, hvad er det?

Ja den har fået overtaget i de kredse, der sætter den politiske dagsorden, og universitetsøkonomerne kan ikke længere skelne den fra det, der ellers skulle have været deres autonomt videnskabelige ståsted.

Den herskende økonomiske ideologi er således en ganske bestemt økonomisk ideologi, hvor det var andre økonomiske ideologier, der herskede før den.

Lidt historisk sammenhæng

Monetarismen blev formuleret som ideologi, iklædt videnskabens gevandter af Milton Friedmann i 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne og har siden fortrængt marxister og keynesianere fra de økonomiske læreranstalter på globalt plan.

Friedmann var skolet inden for den anden store økonomiske ideologi, nemlig John Maynard Keynes, der udviklede og implementerede sine doktriner i tredive-ernes USA, der siden blev overtaget af især socialdemokraterne på europæisk plan.

Retorisk tog monetarismen udgangspunkt i den krise, som hele den industrialiserede vestlige verden oplevede i kølvandet på Vietnam-krigen og 1970'ernes energikrise. Man dedikerede al sin opmærksomhed til det, som man kaldte bekæmpelse af inflation, fordi, som man sagde, at der her var inflation uden vækst, dvs. inflation der forhindrede markedets funktion.

Bobleøkonomiens afkog

Man huskede omhyggeligt at glemme og fortælle sine tilhængere og især sine opponenter, at man skam gerne ville have inflation, men altså bare en anden slags inflation, end den man havde set alt for meget af i 1970'erne. Det er stadig et tabu i den vestlige verden, at der har været gigantiske prisstigninger i hele perioden efter at inflationsbekæmpelsen blev udråbt som den store udfordring. Prisstigningerne har i perioden fundet sted i kapitalværdierne, hvor de er blevet belånt, har tjent som fundament for udstedelse af de penge, der siden har været den gamle først industrialiserede verdens primære og sidste aktiv. Det man ville bekæmpe som inflation, det var arbejdsløsheder og prisstigninger på ressourcer og råvarer. Således er middelklassens lønninger i USA ikke steget siden midten af 1970'erne, imens priserne på huse, kapitalværdier og mere eller mindre virtuelle investeringsobjekter er steget mangfoldigt siden, dvs. lige ind til ca. 2007, hvor det for alvor gik op for verden, at der var tale om bobleøkonomi. Siden er priserne på fx huse styrtdykket her til lands. De befinder sig nu på 2002-niveauet, dvs. på samme niveau, som umiddelbart før den II. irakkrig om olie.

Det, der så er sket i de sidste år i hele den vestlige verden, er, at man er kommet til at tvivle om værdien af kapitalapparat og de afledte investeringsobjekter, hvorfor hele den ekstremt højtflyvende klasse af fribyttere tenderer mod at bidrage til en stor selvopfyldende profeti, gående ud på at det hele bare var ren luft. Men det taler man helst ikke om, fordi man udmærket er klar over, at de såkaldte markedsværdier hviler i italesættelsens performance, de performativt selvopfyldende og selvnegerende profetier. Nej, man taler mere om, at nu må staterne redde den finansielle sektor, så der kan komme nogle penge ud i samfundet og folk kan komme i arbejde (som om at det var beskæftigelsessituationen og virkeligheden der interesserer de højtflyvende politikere, finansfyrster og investorer!).

Der er rigtigt nok mange arbejdsløse. Ca. 3 milliarder mennesker har en andel på mindre end 2 dollars om dagen af den globale pengeøkonomiske omsætning³. De står alle sammen mere eller mindre ledige, dvs. parat til at byde ind med sin arbejdskraft, hvis der var nogen, der kunne tilbyde dem et betalt arbejde!

Den officielle arbejdsløshed i EU er på lidt over 10 %. I Spanien og andre af de såkaldte PIIGS-lande er den langt højere⁴. Hele arbejdsmarkedet er brudt sammen i disse lande sammen med pengeøkonomien. Nationernes stater er forgældede og nationerne bløder fortsat til udlandet på alle områder, dvs. arbejdskraft, ressourcer og penge fosser ud af disse lande, samtidigt med at kommissionen, IMF, ECB, Verdensbanken og især vinderne på det indre europæiske marked, nemlig Tyskland, dikterer tabernationernes stater at spare på alt, med det resultat at alt går i stå i landene, således at krisen bliver endnu større. Den sejrende filosofis anbefalede løsninger er del af problemet, også lige nøjagtigt her, hvor det burde være forargeligt let at gennemskue, men hvor de ledende kredse tilsyneladende har sat kikerten for det blinde øje.

De egentlige problemer blev forklaret som markedsfejl i monetaristisk kanonisk forstand, hvor løsningen af princip var idealiseringen og forsøget på at realisere troens genstand, dvs. det fri marked.

Ideologien bestod bl.a. i nogle distinktioner mellem legitime – dvs. i forestillingen om markedsinterne lovmæssigheder og faktorer – og illegitime, dvs. markedseks-terne lovmæssigheder og faktorer. Løsningen var markedet, det fri marked som ideologien indskrev sig som del af. Problemerne var alt andet.

En sællert

Monetarismen var en sikker sælger, men videnskabeligt set den rene ruin.

³ Selv i Tyskland, EU's vækstlokomitiv, der arbejder 7 millioner for sulteløn: Der übliche Stundenlohn beträgt hier 7,66 Euro brutto, ein Billiglohn also, netto bleiben den Arbeitern weniger als sechs Euro. Der Verdienst jedes fünften Vollzeitbeschäftigten in Deutschland liegt inzwischen unter der offiziellen Niedriglohnschwelle von weniger als 9,61 Euro im Westen beziehungsweise weniger als 6,81 Euro im Osten. Damit hat Deutschland einen höheren Anteil an Niedriglöhnern unter den Beschäftigten als Großbritannien und nur noch einen wenig geringeren als die USA.
<http://www.zeit.de/2008/19/Wallraff-19>

⁴ I Danmark er der ca. 900 000 på overførsel i den arbejdsdygtige alder. Langt de fleste ville kunne yde til samfundet, hvis de fik lov.

Selve distinktionen mellem legitime og illegitime aktører og grænser for markedet blev indført af økonomiske grunde, og ikke af videnskabeligt begrundet hensyn til det alment bedste. Dvs. budskabet var en økonomisk succes for monetaristerne, der havde økonomisk succes med modellen, der solgte bedre end friskt brød hos de økonomisk højtflyvende i verdensøkonomien. Den gik bl.a. ud på at beskrive den enes succes på markedet som alle andres succes. Den fremstod som videnskabelig Darwinisme, men var ideologisk Socialdarwinisme af værste skuffe. Ideologien blev solgt under højtidelige lovprisninger af den økonomiske vækst, som man heller ikke havde noget videnskabeligt forhold til, efter som at man ikke på forpligtende vis kunne redegøre for relationen mellem den nominelle tilvækst i pengepriser og den realøkonomi, som dette pengeøkonomiske mål for vækst skulle indikere⁵.

Det eneste, der stod helt klart for monetaristerne, var, at deres teori var en økonomisk succes hos de købedygtige, og at den med sit budskab, om at de succesfuldes succes på markedet var alle andres, var en sikker vinder på det marked, som man overlod sin skæbne til.

Som videnskab var den altså ikke uafhængig af det marked, som den gav sig ud for at beskrive. Monetarismen var og er en ideologi, der har forvekslet sig selv med videnskab. Resultatet af den falske gudedyrkelse er finanskriser, miljø- og ressourcekrise, gigantiske arbejdsløshedsrater på hele det globaliserede og liberaliserede arbejdsmarked, gældskrises samtidigt med absurde koncentrationer af tilgodehavender i verdensøkonomiens skattely, energimangel, sammenbrud og underminering af kulturelle forskelle og værdier, dvs. konkret værdinihilisme på alle evolutionens stadier i form af truende klimakatastrofer, krige om ressourcer, livsrum osv. osv.

Men evnen og viljen til at se den katastrofale udvikling som resultat af den økonomiske rationalitet og udvikling fortrænges af bestræbelserne på at redde økonomien, som om at det var de storforbrugende og storsvinende økonomisk højtflyvende kasters opgave at forbruge og svine sig ud af de problemer, som den økonomiske vækst har ført med sig på alle livets niveauer.

Det kognitive og videnskabelige svigt er at forklare med den økonomiske rationalitet, der ikke egner sig til at beskrive sig selv.

For videnskabeligt at forstå økonomien, så må videnskaben orientere sig ”ikke økonomisk”. Dvs. den må kvalificere sine egne beskrivelser af økonomien på andre kriterier for sandhed, end økonomiens kriterier for succes. Sandheden om økonomien er således ikke kvalificeret af, om den kan sælges eller ej. Monetarismen sælger, men det gør den ikke sand og man forstår det ikke i de kredse, der har sejret ad helvede til.

⁵ Dette sidste forhold venter vi spændt på at se beskrevet. Jeg kan fortælle, at Michael Husen er på vej med det værk, der vil gøre os alle sammen afklarede på dette punkt.

Krisernes krise

Men hvad var det for en krise, som man havde i 1970'erne? Hvad var det for nogle problemer, som monetarismen bød ind med løsninger på?

Ja, det er den samme, som man befinder sig i i dag, og som er blevet meget værre på grund af den politik og den udvikling som monetaristerne har anbefalet.

Monetarismen er del af problemet med sin stereotype tvangshandlinger, men den opleves på grund af sin udbredelse som løsningen.

I begyndelsen af 1970'erne var USA's og den vestlige verdens olieforbrug blevet større end den indenlandske produktion. Dvs. pludselig så var der lagt et dræn ind i den vestlige verdens strøm af penge. Pengene fossede fra industrilandene til de olieproducerende nationer, OPEC, der tilfældigvis samtidigt opdagede sin magt over prisdannelsen på olien, drivmidlet i den reale globale pengeøkonomi. Aftalerne mellem de største af de olieproducerende lande og USA gik så på, at man skulle handle olie i US-dollars, således at USA kunne finansiere importen af olie med seddelpressen. Samtidigt opgav man det valutasystem, der ind til 1971 begrænsede mulighederne for udstedelse af penge, nemlig resterne af guldfoden. Fra da af var der ingen garanti for, at penge var konvertible til guld. Guldfoden var opgivet, og mulighederne for at udstede penge ad libidum var en realitet. Det har den vestlige verden og især USA levet højt på siden.

Der er udstedt gigantiske nominelle værdier. Kapitalapparatet og alle de nominelle pengeværdier er steget mod himlen, uden nogen særlig tilsvarende vækst i realøkonomien. Der har således været masser af inflation i perioden siden. Men det er først nu, at det hele tenderer mod at afsløre sig som ren luft. Det er altså den monetaristiske illusion, der tenderer mod at blive afsløret som sådan. At beskrive det som en krise, ja det er nok en overdrivelse. Det, der er på spil, er, at man er offer for en illusion, og at monetarismen, dvs. ideologien står for fald. Det er ikke krisen, men et sundhedstegn.

Den monetaristiske monetære europæiske union er af samme grund alt andet end løsningen på problemerne, men forlængelsen af sygdommen, den sygdom og de problemer som man bruger som begrundelse for mere af sig selv, mere af den medicin, der har ført til sygdommen!

De herskende eliter er en samling monetaristiske junkier, der kun kan tænke på det næste fix på grund af sin afhængighed af inflation og bobleøkonomi⁶.

Man må være rask for at forstå sygdommen, monetaristernes økonomiske tænkning. Det ved enhver behandler i det sundhedssystem, der arbejder med narkomaner. Pushere, dvs. monetaristerne med deres hallucinationer er ikke de rigtige behandlere af narkomanien. Det fri marked er ikke den rigtige løsning på de problemer, der skyldes den maniske tilbedelse af markedet. I det hele taget forstår monetaristerne ikke økonomien. De orienterer sig muligvis økonomisk i snæver

⁶ En reklame for byggemarkedet, Jem og fix siger det: "Hellere hjemme og fixe end ude og fiske".

egoistisk forstand, men det er ikke godt for naturen og resten af samfundet, sådan som de påstår i forsøget på at sælge deres religion.

Det kan forklares, som det sker her for øjnene af dem, kære læser! Men man vil ikke høre det og man gør det heller ikke inden for de kommercielle medier og hele den etablerede politiske orden, fordi man er det inkarnerede udtryk for sygdommen.

Der er ellers nok af kilder, at benytte sig af i afsløringen af løsningsforslagene som del af problemet. Vi refererer lidt til dem her, lige som vi har gjort det tidligere her på sitet, arbejdsforskning.dk.

Det skal igen og igen understreges, at der ikke nødvendigvis er tale om en konspiration på overordnet plan. Korpsånden er ikke nødvendigvis udtryk for en konspiration, men bare udtryk for en bestemt måde at orientere sig på, der så står i vejen for selverkendelsen.

For at identificere denne måde at se og tænke på, så er man nødt til at benytte sig af en anden måde at tænke og orientere sig på. Pengene er nøglen til forståelsen af den økonomiske rationalitet.

Pengene er nøglen, men ikke til fællesskabet!

Nøglen til denne anden vinkel er ganske enkel. Det drejer sig om at forstå økonomien, frem for at tænke økonomisk, sådan som man gør inden for de økonomisk højtflyvende kredse i EU og resten af verden for den sags skyld. Man prøver her at redde økonomien, hvor udfordringen lige så godt kunne beskrives som den at indskrænke det pengeøkonomiske systems rolle i det lokale såvel som globale samfund.

Pengeøkonomien har mistet sin mere hensigtsmæssige funktioner og er blevet dysfunktionel.

Pengenes fundamentale væsen er glemt.

Det er glemt, hvordan penge sættes i verden, hvad de er og hvordan de fungerer⁷.

Dvs. der er brug for en genopdagelse af pengenes væsen, det der gør dem til det de er, det sociale.

Den økonomiske rationalitet genereres hos hin enkelte aktør i det økonomiske system, der kun er en del af samfundet. Markedet er et andet for enhver. Rationaliteten hos den enkelte bygger ikke op til eller er ikke at identificere med en over-

7

http://www.google.dk/#hl=da&gs_nf=1&pq=penge%20udstedt%20som%201%C3%A5n&cp=39&gs_id=6g&xhr=t&q=penge+udstedes+som+1%C3%A5n+i+kapitalv%C3%A6rdier&pf=p&scient=psy-b&oq=penge+udstedes+som+1%C3%A5n+i+kapitalv%C3%A6rdier&gs_l=&pbx=1&bav=on.2.or.r_gc.r_pw.r_qf.&fp=43e57774ffe0f931&biw=1600&bih=763

ordnet hensigtsmæssighed, formålsmæssighed eller mening. Dvs. den enkeltes interesser er ikke udtryk for de sande almene interesser, fællesskabet. Det er her ideologien, troen på markedet, afslører sig som illusion, falsk almengyldighed.

USA lever på dollarens rolle som verdens reservevaluta. 60 % af verdens penge er US-dollars. Det koster ingen ting at lave en dollar, og så længe at verden accepterer dollaren som betalingsmiddel, så kan USA's federale bank udstede lige så mange dollars, det skal være. Det gør man så. USA kører på frihjul.

En dollar mere i hænderne på dem, der låner dollars af FED, betyder et aktiv i hænderne på disse lånere, uanset om låneren er i stand til at betale sin dollar tilbage i sidste ende eller ej. Penge sættes i verden som lån i allerede nominerede pengeøkonomiske aktiver. Penge er gæld, sat i verden som lån i andre aktiver. For hvert et aktiv, der findes i verdensøkonomien, er der et lige så stort passiv. For hver dollar, der findes, skylder alle andre end ejeren af dollaren denne, hvad de vil afgive for en dollar. Pengene passer.

Verden bliver ikke rigere af, at der sættes penge i verden. Verden bliver derfor heller ikke fattigere af, at tilliden til pengene som udtryk for værdi forsvinder. Pengene er nemlig ingen ting værd. Det er her at illusionen har hersket, og det er her, at den ser ud til at forsvinde som dug for solen sammen med at alverdens oppustede pengeværdier brister som almindelige sæbebobler⁸.

Verdens centralbanker forsøger i øjeblikket at holde kapitalværdierne oppe ved at sænke deres udlånsrenter til historiens laveste. Man giver uanede lånefaciliteter til finanssektoren. Men det hjælper ikke. Det er fordi, at grundlaget for belåning falder bort. Kapitalværdierne er for nedadgående. Allerede udstedte lån mister dækning. Banksektoren, hedgefonde, investorer i de virtuelle nominelle og afledte investeringsobjekter af ren pålydende karakter, dvs. hele det etablerede pengeøkonomiske system er ved at miste taget i virkeligheden. Grundlaget for at sætte penge i verden hos dem, der har brug for dem i reel forstand, forsvinder sammen med de virtuelle værdier.

Vi befinder os i en historisk situation, hvor der er alt for mange pålydende pengeværdier, samtidigt med at de virkelige mennesker af kød og blod, der mangler penge for at kunne betale hinanden for varer og ydelser, ikke har en ærlig seddel at betale med.

Man kan sige, at de højtflyvende har sejret ad helvede til. De har nemlig nu krav på det hele, men tør ikke manifestere deres nominelle krav på noget som helst, af ren og skær angst for at finde ud af, at der ikke er dækning for pengene.

⁸ <http://www.spiegel.de/wirtschaft/soziales/deutsche-bank-berater-mayer-warnt-vor-inflation-a-859903-druck.html>

Det sande folk

I Sydeuropa forsvinder tilliden til de gældende samfundsstrukturer, forfatningen og hele statens øjeblikkelige konstitution. I Spanien var der store demonstrationer mod den siddende regering og statens konstitution i år. Regeringen anklagede arrangørerne for landsskadelige virksomhed, men anklagen blev purre afvist med henvisningen til den grundlæggende demokratiske ret til at anfægte den herskende orden. Regeringen indskrev sig med sin reaktion på afvisningen af sagen under kategorien ”illegitim demokratisk adfærd”! Man gik til angreb på domstolen, kaldte den uansvarlig, anarkistisk og antiparlamentarisk helt i tradition med Francos fascisme, som regeringspartiet, PP, Partido Popular, er i tæt familie med sammen med de centralistiske kræfter på EU-plan, med deres manglende respekt for folket og dets ret til selvbestemmelse.

Den spanske regering har lige gennemført en ændring af konstitutionen for at implementere finanspagten i den spanske stats forfatning. Oppositionspartiet, PSOE, det såkaldte spanske socialistparti, og PP var enige om lynindgrebet, og samtidigt tonedøve i forhold til det spanske folk, der nu for 77 % vedkommende er enige om, at der er brug for ændringer i forfatningen, for at løse nogle af de problemer der skyldes EU og den monetaristiske politik.⁹

Således er man fuldt ud klar over, at folket i Spanien ser sig i opposition til udviklingen på europæisk plan. Men de valgte vil ikke være med til at gennemføre de forandringer i samfundsstrukturen, der kunne føre til det bedre.

I stedet bruger man den gældende forfatning i forsøget på at redde et sygt pengesystem, et marked, der er problemet og ikke løsningen.

Den siddende spanske regering blev valgt på løfter om at gøre det stik modsatte af, hvad man gør nu som EU-kommissionens forlængede arm. Fuldstændigt lige som det sker i Italien og Grækenland.

EU er ikke noget demokrati. Det er et monetært monetaristisk diktatur, institutionaliseringen af Milton Friedmanns ideologiske dogmer og markedsfundamentalisme.

Mvh. Steen
Odense d.7/10 2012

⁹ http://politica.elpais.com/politica/2012/10/04/actualidad/1349340437_119434.html
http://politica.elpais.com/politica/2012/10/04/actualidad/1349340437_119434.html
<http://www.elmundo.es/elmundo/2012/10/05/espana/1349428712.html>
<http://www.elmundo.es/elmundo/2012/10/05/espana/1349435126.html>
http://politica.elpais.com/politica/2012/10/04/actualidad/1349370365_378305.html
http://politica.elpais.com/politica/2012/10/06/actualidad/1349540108_595750.html